

21 Νοεμβρίου, 1990

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΣΤΕΛΙΟΣ Γ. ΧΡΙΣΤΟΦΗ,

Αιτητής.

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ

1. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,

2. ΕΦΟΡΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 85/90).

5 Φορολογία — Φορολογία εισοδήματος — Κεφαλαιουχικές εκπτώσεις αναφορικά με ποσά που πλήρωσε ο αιτητής για την αγορά δύο λεωφορείων που χρησιμοποιεί στην απόκτηση του εισοδήματός του — Άρνηση του Εφόρου να τις παραχωρήσει — Διακριτική ευχέρεια — Οι περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμοι 1978-1988, Άρθρο 48 — Εφαρμοστέες αρχές.

10 Λέξεις και Φράσεις — "Δυνατό να μη χορηγηθώσι", στο Άρθρο 48 των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978-1988 — Υποδηλούν τη διακριτική ευχέρεια του Εφόρου αναφορικά με τη χορήγηση κεφαλαιουχικών εκπτώσεων.

15 Ο αιτητής διεκδικεί κεφαλαιουχικές εκπτώσεις για την αξία δύο λεωφορείων, δηλαδή για το 1979 πάνω στο ποσό των ΛΚ 12.000.- και για το 1984 στο υπόλοιπο του ποσού που πλήρωσε για την αξία του δεύτερου λεωφορείου, αφού αφαιρεθεί το τίμημα πώλησης του παλαιού.

20 Ο Έφορος αρνήθηκε να παραχωρήσει τις πιο πάνω κεφαλαιουχικές εκπτώσεις λόγω μη υποβολής αληθών λογαριασμών από ανεξάρτητο επαγγελματία λογιστή, εγκεκριμένο από τον Υπουργό Οικονομικών, σύμφωνα με το Άρθρο 48 των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978-1988. Ο αιτητής υπέβαλε ένσταση η οποία απορρίφθηκε.

Ἡ επίβληθείσα φορολογία αφορά τα φορολογικά έτη 1979, 1981, 1982 και 1983 και ανέρχεται σε ΛΚ198,25, ΛΚ146, ΛΚ211 και ΛΚ269,77 αντίστοιχα.

Στην προσφυγή του για ακύρωση της απόφασης του Εφόρου, ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι ο νόμος δίδει διακριτική ευχέρεια στον Έφορο να χορηγεί τις επιτρεπόμενες από το νόμο εκπτώσεις η δε παρουσίαση εξηλεγγμένων λογαριασμών από εγκεκριμένο λογιστή, δεν αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για τη χορήγησή τους. 5

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή και αποφάνθηκε ότι όντως η χορήγηση των εν λόγω εκπτώσεων αποτελεί θέμα διακριτικής ευχέρειας του Διευθυντή, η οποία πρέπει να ασκείται εντός των επιτρεπομένων πλαισίων βάσει των αρχών του διοικητικού δικαίου. Όμως ο φορολογούμενος που τις διεκδικεί, οφείλει, αν δεν παρουσίασε εξηλεγγμένους λογαριασμούς, να προσκομίσει άλλα στοιχεία για να ικανοποιήσει τον Έφορο για τη βασιμότητά τους, πράγμα που δεν έπραξε στην παρούσα υπόθεση. Ως εκ τούτου η απόφαση του Εφόρου ήταν μέσα στα πλαίσια της διακριτικής ευχέρειας που του παρέχει ο νόμος. 10

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα. 20

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος να επιβάλει στον αιτητή φορολογία για τα έτη 1979, 1981, 1982 και 1983. 25

Γ. Τριανταφυλλίδης, για τον Αιτητή.

30

Α. Ευαγγέλου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Ο αιτητής προσβάλλει την απόφαση, που περιέχεται στην ειδοποίηση επιβολής φορολογίας, ημερομηνίας 27.11.89, του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος, και με την οποία απορρίφθηκε η σχετική ένστασή του αναφορικά με τη φορολογία που του επιβλήθηκε για τα έτη 1979, 1981, 1982 και 1983 ύψους £198.25, £146, £211 και £269.77 αντίστοιχα. 35

40

Το μοναδικό επίδικο ζήτημα, όπως καθορίζεται στα παραδεκτά γεγονότα που εκτίθενται στις γραπτές αγορεύσεις, προκύπτει από την άρνηση του Εφόρου να παραχωρήσει κεφαλαιουχικές εκ-

πτώσεις, κατά τον προσδιορισμό του φορολογητέου εισοδήματος του αιτητή, αναφορικά με ποσά που πλήρωσε για την αγορά δύο λεωφορείων που χρησιμοποιεί στην απόκτηση του εισοδήματός του. Το πρώτο λεωφορείο, KV 123, αγοράστηκε το 1979 με οικονομική βοήθεια του πατέρα του, έναντι ποσού £12,000. Όπως αναφέρει ο ίδιος ο αιτητής ποσό £5,000 πιστώθηκε για ένα παλαιό λεωφορείο, που ανήκε στον πατέρα του, ενώ δανείστηκε το υπόλοιπο της αξίας του καινούργιου από εμπορική τράπεζα. Το 1984 ο αιτητής αγόρασε καινούργιο λεωφορείο, το QF900, για £18,000, αφού προηγουμένως πώλησε το KV123.

Από την επιστολή των συμβούλων του προς τον Έφορο, ημερομηνίας 23.12.85, οι κεφαλαιουχικές εκπτώσεις που διεκδικεί ο αιτητής είναι για την αξία των δύο λεωφορείων, δηλαδή για το 1979 πάνω στο ποσό των £12,000, και για το 1984 στο υπόλοιπο του ποσού που πλήρωσε πάνω στην αξία του καινούργιου αυτοκινήτου, αφού αφαιρεθεί το τίμημα της πώλησης του παλαιού.

Ο Έφορος αρνήθηκε να παραχωρήσει κεφαλαιουχικές εκπτώσεις για την αξία των δύο λεωφορείων επειδή "δεν υποβλήθηκαν αληθείς λογαριασμοί ικανοποιούντες το Διευθυντή και προσδιορισμούς δεικνύων το βεβαιώσιμο αντικείμενο φόρου", όπως αναφέρει στην προσβαλλόμενη απόφασή του.

Η απόφαση του Εφόρου στηρίζεται στο άρθρο 48 των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978-1988, που έχει ως εξής:

"48. Αι υπό του επιβαλόντος τον φόρον νόμου επιτρεπόμεναι εκπτώσεις εκ του αντικειμένου του φόρου δυνατόν να μη χορηγηθώσι δια τους σκοπούς του παρόντος Νόμου εκτός εάν αληθείς λογαριασμοί, ικανοποιούντες τον Διευθυντή, και προσδιορισμός δεικνύων το βεβαιώσιμον αντικείμενον φόρου, ετοιμασθέντες υπό τινός ανεξαρτήτου επαγγελματίου λογιστού εγκεκριμένου υπό του Υπουργού Οικονομικών ως εν τω άρθρω 29, προσάγονται τω Διευθυντή, η δε απόφασις του Διευθυντού ότι οι τοιούτοι λογαριασμοί ή προσδιορισμοί δεν είναι ικανοποιητικοί δεν θα συνιστά λόγον, ενστάσεως δυνάμει των διατάξεων του εδαφίου (2) του άρθρου 20."

Ο δικηγόρος του αιτητή εισηγείται πως το πιο πάνω άρθρο παρέχει διακριτική ευχέρεια στον Έφορο να χορηγεί τις επιτρεπόμενες από το νόμο εκπτώσεις η δε παρουσίαση εξηλεγεμένων λογαριασμών από εγκεκριμένο λογιστή δεν είναι απαραίτητη προϋπόθεση

για την τέτοια χορήγησή τους. Αυτό, υποστήριξε ο συνήγορος είναι μια εύλογα σκόπιμη πρόνοια γιατί διαφορετικά μικροεπαγγελματίες, μικροεταιρείες ή βιοτέχνες που στερούνται της οικονομικής ευρωστίας να έχουν τις υπηρεσίες εγκεκριμένων λογιστών, για την τήρηση των ετήσιων λογαριασμών τους, δε θα τυγχάνουν των παρεχομένων κεφαλαιουχικών εκπτώσεων που προνοεί ο περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμος. Στις περιπτώσεις, επομένως, όπου δεν παρουσιάζονται εξηλεγμένοι λογαριασμοί, ο Έφορος δυνατό να ικανοποιείται από άλλα στοιχεία που έχει ενώπιόν του πως ο φορολογούμενος δικαιούται στις εκπτώσεις που παρέχει ο νόμος.

Συμφωνώ ότι οι διατάξεις του άρθρου 48 δίδουν διακριτική ευχέρεια στο Διευθυντή να χορηγεί τις επιτρεπόμενες από το Νόμο εκπτώσεις, έστω και αν δεν παρουσιαστούν εξηλεγμένοι λογαριασμοί από εγκεκριμένο λογιστή και προσδιορισμός που να δείχνει το βεβαιώσιμο αντικείμενου φόρου. Οι λέξεις που απαντούνται στο άρθρο 48, "δυνατό να μη χορηγηθώσι" υποδηλούν ακριβώς αυτή τη διακριτική ευχέρεια. Το ερώτημα συνελπώς είναι, κατά πόσο η εξουσία αυτή του Διευθυντή ασκείται μέσα στα επιτρεπόμενα πλαίσια της διακριτικής του ευχέρειας, βάσει των αρχών του διοικητικού δικαίου. Η κρίση δε πάνω στο ερώτημα αυτό εξαρτάται από τα γεγονότα της κάθε υπόθεσης.

Ο περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμος επιτρέπει διάφορες εκπτώσεις κατά τον προσδιορισμό του αντικείμενου φόρου. Ο περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμος 1978-1988 προβλέπει, μεταξύ άλλων, το μηχανισμό και τρόπο εισπράξης του φόρου. Οι διατάξεις του άρθρου 48 αποβλέπουν ασφαλώς στην ορθή εφαρμογή του περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμου για την οποία υπεύθυνος είναι ο Έφορος επί του Φόρου Εισοδήματος. Ο φορολογούμενος, που διεκδικεί εκπτώσεις που επιτρέπονται από το Νόμο, οφείλει να ικανοποιεί τον Έφορο για τη βασιμότητά τους. Το άρθρο 48 αποβλέπει ακριβώς σε αυτό.

Στην κρινόμενη υπόθεση η αόριστη και υποθετική σύγκριση μεταξύ μεγαλοεπιχειρηματιών και μικροβιοτεχνών, μεγαλοεταιρειών και μικροεπιχειρήσεων κ.λ.π. δεν έχει θέση. Ο αιτητής διεκδικεί εκπτώσεις χιλιάδων λιρών αναφορικά με την αξία των δύο λεωφορείων που αγόρασε. Η απόφαση του Εφόρου να μην τις χορηγήσει ήταν μέσα στα πλαίσια της διακριτικής ευχέρειας που του παρέχει ο νόμος. Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα εις βάρος του αιτητή.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.